

**ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ
ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ
ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ**

**Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ιστῶμεν Στίχους δ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.
Ὕχος γ'**

Τῷ σῷ σταυρῷ Χριστὲ Σωτήρ, θανάτου κράτος λέλυται, καὶ διαβόλου ἡ πλάνη κατήργηται, γένος δὲ ἀνθρώπων πίστει σφζόμενον, ὅμοιον σοι καθ' ἐκάστην προσφέρει.

Πεφώτισται τὰ σύμπαντα, τῇ ἀναστάσει σου Κύριε, καὶ ὁ Παράδεισος πάλιν ἡνέψκται, πᾶσα δὲ ἡ κτίσις ἀνευφημοῦσά σε, ὅμοιον σοι καθ' ἐκάστην προσφέρει.

Δοξάζω τοῦ Πατρός, καὶ τοῦ Υἱοῦ τὴν δύναμιν, καὶ Πνεύματος ἀγίου, ὅμοιον τὴν ἐξουσίαν, ἀδιάίρετον, ἀκτιστὸν Θεότητα, Τριάδα ὁμοούσιον, τὴν βασιλεύουσαν εἰς αἰῶνα αἰῶνος.

Τὸν Σταυρόν σου τὸν τίμιον, προσκυνοῦμεν Χριστέ, καὶ τὴν ἀνάστασίν σου ὅμοιον μεν καὶ δοξάζομεν· τῷ γὰρ μώλωπί σου, ἡμεῖς οἱ πάντες ιάθημεν.

Δόξα... Ὅχος πλ. α'

Ἀνέβῃ ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα, ἐπὶ τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, τῇ λεγομένῃ κατὰ Ἰουδαίους Βηθεσδά, πέντε στοάς ἔχούσῃ· ἐν ταύταις γὰρ κατέκειτο πλῆθος τῶν ἀσθενούντων· Ἀγγελος γὰρ τοῦ Θεοῦ, κατὰ καιρὸν ἐπιφοιτῶν, διετάραττεν αὐτήν, καὶ ῥῶσιν ἐχαρίζετο τοῖς προσιοῦσιν ἐν πίστει. Καὶ ιδὼν ὁ Κύριος χρονιοῦντα ἄνθρωπον, λέγει πρὸς αὐτόν· θέλεις ὑγιὴς γενέσθαι; ὁ ἀσθενῶν ἀπεκρίνατο· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τὸ ὄδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν. Ἰατροῖς κατηνάλωσα τὸν ἄπαντά μου βίον, καὶ ἐλέους τυχεῖν οὐκ ἡξιώθην. Άλλ' ὁ ίατρὸς τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων λέγει πρὸς αὐτόν· Ἄρον σου τὸν κράββατον καὶ περιπάτει, κηρύττων μου τὴν δύναμιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος ἐν τοῖς πέρασιν.

**Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον
Τὸ Δογματικὸν Ὅχος γ'**

Μέγιστον θαῦμα! Παρθένος τεκοῦσα καὶ τὸ τεχθέν, Θεὸς πρὸ αἰώνων, προφανὴς ὁ τόκος, καὶ τὸ τελούμενον ὑπὲρ φύσιν. Ὡ μυστηρίου φρικώδους! ὁ καὶ νοούμενον, ἀφραστὸν μένει, καὶ θεωρούμενον, οὐ καταλαμβάνεται. Μακαρία σὺ εἶ, ἄχραντε Κόρη, Ἀδάμ τοῦ γηγενοῦς θυγάτηρ, καὶ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου φανεῖσα Μήτηρ· αὐτὸν ἱκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, τὸ Ἀναστάσιμον Στιχηρὸν

Ὕχος γ' [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Ο τῷ πάθει σου Χριστέ, ἀμαυρώσας τὸν ἥλιον, καὶ τῷ φωτὶ τῆς σῆς Ἀναστάσεως, φαιδρύνας τὰ σύμπαντα, πρόσδεξαι ἡμῶν, τὸν ἐσπερινὸν ὅμοιον Φιλάνθρωπε.

Εἴτα τὰ παρόντα τῆς Θεοτόκου.

Ὕχος γ'

Μεγάλη τοῦ Σταυροῦ σου [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Στίχ. Ἀκουσον, θύγατερ, καὶ ᾔδε, καὶ κλίνον τὸ οὖς σου, καὶ ἐπιλάθου τοῦ λαοῦ σου, καὶ τοῦ οἴκου τοῦ πατρός σου, καὶ ἐπιθυμήσει ὁ Βασιλεὺς τοῦ κάλλους σου.

Μεγάλης διὰ σοῦ εὐεργεσίας Ἀχραντε, τυχόντες σὺν Ἀγγέλοις, τὸν τόκον σου δοξάζομεν, τὸν καταξιώσαντα, ἐν μήτρᾳ σου τεχθῆναι, δι' ἄκραν εὐσπλαγχνίαν, καὶ ἀναπλάσαντα τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος.

Στίχ. Μνησθήσομαι τοῦ ὄνοματός σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ.

Σὲ πάντες καταφύγιον, καὶ θείαν σκέπην ἀγνή, ἀμαρτωλοὶ ἐν βίῳ, κεκτήμεθα Παρθένε· ἰκετεύομεν οὖν πάντες σὴν εὐσπλαγχνίαν. Μὴ ἀποστῆς ἀφ' ἡμῶν δεόμεθα, ἀλλ' ἐλέει καὶ σφζε.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ τῆς γῆς.

Τὸ Χαῖρε Θεοτόκε, Μήτηρ ἀειπάρθενε, οἱ χοϊκοί σου δοῦλοι προσφέρομεν ἀξίως, σὺν τῷ Γαβριὴλ τῷ θείῳ ταξιάρχῃ· καὶ γὰρ χαρᾶς πρόξενος, καὶ ἀγαλλίαμα, σὺ ἐγένου τῷ κόσμῳ.

Δόξα... Καὶ νῦν ...

Ὕχος πλ. δ'

Ἐν τῇ Στοᾷ τοῦ Σολομῶντος, ἐκεῖ κατέκειτο πλῆθος τῶν ἀσθενούντων, καὶ μεσούσης τῆς Ἐορτῆς, εὗρεν ὁ Χριστὸς ὀκτὼ καὶ τριάκοντα ἑτῶν παράλυτον κείμενον· δεσποτικῇ φωνῇ λέγει πρὸς αὐτόν· θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι; ὁ ἀσθενῶν ἀπεκρίνατο· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν· ὁ δὲ λέγει πρὸς αὐτόν· Ἀρόν σου τὴν κλίνην, ἵδε, ὑγιῆς γέγονας, μηκέτι ἀμάρτανε. Τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις Κύριε, κατάπεμψον ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Τό, Νῦν ἀπολύεις, καὶ τὰ λοιπά, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῷ ΕΣΠΕΡΙΝῷ

Μετὰ τό, Χριστὸς ἀνέστη, κ.τ.λ. εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα ιστῶμεν Στίχους τ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὁκτωήχου ζ'.

Ὕχος γ'

Τῷ σῷ σταυρῷ Χριστὲ Σωτήρ, θανάτου κράτος λέλυται, καὶ διαβόλου ἡ πλάνη κατήργηται, γένος δὲ ἀνθρώπων πίστει σφζόμενον, ὕμνον σοι καθ' ἐκάστην προσφέρει.

Πεφώτισται τὰ σύμπαντα, τῇ ἀναστάσει σου Κύριε, καὶ ὁ Παράδεισος πάλιν ἡνέῳκται, πᾶσα δὲ ἡ κτίσις ἀνευφημοῦσά σε, ὕμνον σοι καθ' ἐκάστην προσφέρει.

Δοξάζω τοῦ Πατρός, καὶ τοῦ Υἱοῦ τὴν δύναμιν, καὶ Πνεύματος ἀγίου, ὑμνῶ τὴν ἐξουσίαν, ἀδιαίρετον, ἄκτιστον Θεότητα, Τριάδα ὁμοούσιον, τὴν βασιλεύουσαν εἰς αἰῶνα αἰῶνος.

Στιχηρὰ Ἀνατολικὰ

Τὸν Σταυρόν σου τὸν τίμιον, προσκυνοῦμεν Χριστέ, καὶ τὴν ἀνάστασίν σου ὕμνοῦμεν καὶ δοξάζομεν· τῷ γὰρ μώλωπί σου, ἡμεῖς οἱ πάντες ιάθημεν.

Ὑμνοῦμεν τὸν Σωτῆρα, τὸν ἐκ τῆς Παρθένου σαρκωθέντα· δι' ἡμᾶς γὰρ ἐσταυρώθη, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀνέστη, δωρούμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῖς ἐν Ἄδῃ καταβὰς Χριστὸς εὐηγγελίσατο, θαρσεῖτε λέγων, νῦν νενίκηκα· Ἐγὼ ἡ Ἀνάστασις, ἐγὼ ὑμᾶς ἀνάξω, λύσας θανάτου τὰς πύλας.

Οἱ ἀναξίως ἐστῶτες, ἐν τῷ ἀχράντῳ σου οἴκῳ, ἐσπερινὸν ὕμνον ἀναμέλπομεν, ἐκ βαθέων κραυγάζοντες· Χριστὲ ὁ Θεός, ὁ φωτίσας τὸν κόσμον τῇ τριημέρῳ Ἀναστάσει σου, ἐξελοῦ τὸν λαόν σου, ἐκ χειρὸς τῶν ἐχθρῶν σου Φιλάνθρωπε.

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τοῦ Παραλύτου δύο

Ὕχος α'

Ο τῇ παλάμῃ τῇ ἀχράντῳ, πλαστουργήσας τὸν ἄνθρωπον, ἥλθες εὔσπλαγχνε, τοὺς νοσοῦντας ιάσασθαι Χριστέ, τὸν Παράλυτον ἐν τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, διὰ τοῦ λόγου σου ἀνέστησας. Λίμορρον δὲ τὸ ἄλγος ἐθεράπευσας, τῆς Χαναναίας τὴν παῖδα ἐνοχλουμένην ἐλέησας, καὶ τὴν αἴτησιν τοῦ Ἐκατοντάρχου οὐ παρεῖδες· διὰ τοῦτο κράζομεν· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι. (**Δίς**)

Ἄταφος νεκρὸς ὑπάρχων ὁ Παράλυτος, ἴδων σε ἐβόησεν· Ἐλέησόν με Κύριε, ὅτι ἡ κλίνη μου τύμβος μοι ἐγένετο. Τί μοι κέρδος ζωῆς; οὐ χρήζω τῆς Προβατικῆς κολυμβήθρας· οὐ γὰρ ἐστί μοι τίς ὁ ἐμβάλλων με, ταραττομένων τῶν ὑδάτων· ἀλλὰ σοὶ τῇ πηγῇ προσέρχομαι τῶν ιαμάτων, ἵνα κάγω μετὰ πάντων κράζω· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα... Ὅχος πλ. α'

Ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα, ἐπὶ τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, τῇ λεγομένῃ κατὰ Ἰουδαίους Βηθεσδά, πέντε στοὰς ἔχούσῃ· ἐν ταύταις γὰρ κατέκειτο πλῆθος τῶν ἀσθενούντων. Ἀγγελος γὰρ τοῦ Θεοῦ, κατὰ καιρὸν ἐπιφοιτῶν, διετάραττεν αὐτήν, καὶ ᾗσιν ἐχαρίζετο τοῖς προσιοῦσιν ἐν πίστει. Καὶ

ἰδών ὁ Κύριος χρονιοῦντα ἄνθρωπον, λέγει πρὸς αὐτόν· θέλεις ὑγιὴς γενέσθαι; ὁ ἀσθενῶν ἀπεκρίνατο· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν· ιατροῖς κατηνάλωσα τὸν ἄπαντα μου βίον, καὶ ἐλέους τυχεῖν οὐκ ἡξιώθην. Άλλ' ὁ ιατρὸς τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων λέγει πρὸς αὐτόν· Ἄρόν σου τὸν κράββατον καὶ περιπάτει, κηρύττων μου τὴν δύναμιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος ἐν τοῖς πέρασιν.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον Ἡχος γ'

Πᾶς μὴ θαυμάσωμεν, τὸν θεανδρικὸν σου Τόκον Πανσεβάσμιε; Πεῖραν γὰρ ἀνδρὸς μὴ δεξαμένη Πανάμωμε, ἔτεκες ἀπάτορα Υἱὸν ἐν σαρκὶ, τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρός γεννηθέντα ἀμήτορα, μηδαμῶς ὑπομείναντα τροπήν, ἢ φυρμόν, ἢ διαίρεσιν, ἀλλ' ἐκατέρας οὐσίας τὴν ἰδιότητα, σφαν φυλάξαντα. Διὸ Μητροπάρθενε Δέσποινα, αὐτόν ἱκέτευε σωθῆναι, τὰς ψυχὰς τῶν ὄρθιδόξως, Θεοτόκον ὁμολογούντων σε.

Εἴσοδος τό, Φῶς ἴλαρόν...

Προκείμενον τῆς ἡμέρας

Ο Κύριος ἔβασίλευσεν, εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο.

Στίχ. Ἐνεδύσατο ὁ Κύριος δύναμιν, καὶ περιεζώσατο.

Στίχ. Καὶ γὰρ ἐστερέωσε τὴν οἰκουμένην, ἥτις οὐ σαλευθήσαται.

Εἰς τὴν Λιτήν

Τὸ Στιχηρὸν τοῦ Ἅγιου τῆς Μονῆς

Δόξα... Ἡχος πλ. α'

Ποίημα τοῦ Κουμουλᾶ

Ἐπὶ τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, ἄνθρωπος κατέκειτο ἐν ἀσθενείᾳ, καὶ ἰδών σε Κύριε ἔβό· Ἀνθρωπὸν οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με ἐν ᾧ δὲ πορεύομαι, ἄλλος προλαμβάνει με, καὶ λαμβάνει τὴν ἴασιν, ἐγὼ δὲ ἀσθενῶν κατάκειμαι, καὶ εὐθὺς σπλαγχνισθεὶς ὁ Σωτήρ, λέγει πρὸς αὐτόν· Διὰ σὲ ἄνθρωπος γέγονα, διὰ σὲ σάρκα περιβέβλημαι, καὶ λέγεις ἄνθρωπὸν οὐκ ἔχω; Ἄρόν σου τὸν κράββατον καὶ περιπάτει. Πάντα σοι δυνατά, πάντα ύπακούει, πάντα ύποτέτακται, πάντων ἡμῶν μνήσθητι, καὶ ἐλέησον Ἅγιε, ὡς φιλάνθρωπος.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον

Ναὸς καὶ πύλη ύπάρχεις παλάτιον καὶ θρόνος τοῦ Βασιλέως, Παρθένε πάνσεμνε, δι' ἣς ὁ λυτρωτής μου, Χριστὸς ὁ Κύριος, τοῖς ἐν σκότει καθεύδουσιν ἐπέφανεν. Ἡλιος ύπάρχων δικαιοσύνης, φωτίσαι θέλων, οὓς ἔπλασε κατ' εἰκόνα ἰδίαν, χειρὶ τῇ ἑαυτοῦ. Διὸ πανύμνητε, ὡς μητρικὴν παρρησίαν πρὸς αὐτὸν κεκτημένη, ἀδιαλείπτως πρέσβευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὸν Ἀναστάσιμον.

Ἡχος γ' ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

Ο τῷ πάθει σου Χριστέ, ὀμαυρώσας τὸν ἥλιον, καὶ τῷ φωτὶ τῆς σῆς Ἀναστάσεως, φαιδρύνας τὰ σύμπαντα, πρόσδεξαι ἡμῶν, τὸν ἐσπερινὸν ὅμονον Φιλάνθρωπε.

Ἡχος πλ. α'

Στίχ. Ἀναστήτω ὁ Θεός, καὶ διασκορπισθήτωσαν οἱ ἔχθροὶ αὐτοῦ, καὶ φυγέτωσαν ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ οἱ μισοῦντες αὐτόν.

Πάσχα ιερὸν ἡμῖν σήμερον ἀναδέδεικται, Πάσχα καινόν, Ἅγιον Πάσχα μυστικόν, Πάσχα πανσεβάσμιον, Πάσχα Χριστὸς ὁ λυτρωτής, Πάσχα ἄμωμον, Πάσχα μέγα, Πάσχα τῶν πιστῶν, Πάσχα, τὸ πύλας ἡμῖν τοῦ Παραδείσου ἀνοίξαν· Πάσχα, πάντας ἀγιάζον πιστούς.

Στίχ. Ως ἐκλείπει καπνός, ἐκλιπέτωσαν, ὡς τήκεται κηρὸς ἀπὸ προσώπου πυρός.

Δεῦτε ἀπὸ θέας Γυναῖκες εὐαγγελίστριαι, καὶ τῇ Σιών εἴπατε· Δέχου παρ ἡμῶν χαρᾶς εὐαγγέλια, τῆς Ἀναστάσεως Χριστοῦ· τέρπου, χόρευε, καὶ ἀγάλλου Ἱερουσαλήμ, τὸν Βασιλέα Χριστόν, θεασαμένη ἐκ τοῦ μνήματος, ὡς νυμφίον προερχόμενον.

Στίχ. Οὕτως ἀπολοῦνται οἱ ἀμαρτωλοὶ ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ, καὶ οἱ δίκαιοι εὐφρανθήτωσαν.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὅρθρου βαθέος, ἐπιστᾶσαι πρὸς τὸ μνῆμα τοῦ Ζωοδότου, εὗρον Ἀγγελον, ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, καὶ αὐτὸς προσφεγξάμενος, αὐταῖς οὕτως ἔλεγε· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; τί θρηνεῖτε τὸν ἄφθαρτον ως ἐν φθορᾷ; ἀπελθοῦσαι κηρύξατε, τοῖς αὐτοῦ Μαθηταῖς.

Στίχ. Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος, ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ.

Πάσχα τὸ τερπνόν, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, Πάσχα πανσεβάσμιον ἡμῖν ἀνέτειλε, Πάσχα, ἐν χαρᾶ ἀλλήλους περιπτυξώμεθα, ὃ Πάσχα λύτρον λύπτεις· καὶ γὰρ ἐκ τάφου σήμερον ὥσπερ ἐκ παστοῦ, ἐκλάμψας Χριστός, τὰ Γύναια χαρᾶς ἔπλησε λέγων· Κηρύξατε Ἀποστόλοις.

Δόξα... Ἡχος πλ. δ'

Ἐν τῇ Στοᾷ τοῦ Σολομῶντος, ἐκεῖ κατέκειτο πλῆθος τῶν ἀσθενούντων, καὶ μεσούσης τῆς Ἐορτῆς, εὗρεν ὁ Χριστὸς ὀκτὼ καὶ τριάκοντα ἐτῶν παράλυτον κείμενον, δεσποτικῇ φωνῇ λέγει πρὸς αὐτόν· Θέλεις ὑγιὴς γενέσθαι; ὁ ἀσθενῶν ἀπεκρίνατο· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν, ὁ δὲ λέγει πρὸς αὐτόν· Ἄρον σου τὴν κλίνην, ἵδε, ὑγιὴς γέγονας, μηκέτι ἀμάρτανε. Τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις Κύριε, κατάπεμψον ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν ... Ἡχος πλ. α'

Ἀναστάσεως ἡμέρα, καὶ λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύρει, καὶ ἀλλήλους περιπτυξώμεθα. Εἴπωμεν ἀδελφοί, καὶ τοῖς μισοῦσιν ἡμᾶς· Συγχωρήσωμεν πάντα τῇ Ἀναστάσει, καὶ οὕτω βοήσωμεν· Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι, ζωὴν χαρισάμενος.

Ἀπολυτίκιον Ἡχος γ'

Εὐφραινέσθω τὰ οὐράνια, ἀγαλλιάσθω τὰ ἐπίγεια, ὅτι ἐποίησε κράτος, ἐν βραχίονι αὐτοῦ, ὁ Κύριος, ἐπάτησε τῷ θανάτῳ τὸν θάνατον, πρωτότοκος τῶν νεκρῶν ἐγένετο, ἐκ κοιλίας Ἅδου ἐρρύσατο ἡμᾶς, καὶ παρέσχε τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον

Σὲ τὴν μεσιτεύσασαν τὴν σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν, ἀνυμνοῦμεν Θεοτόκε Παρθένε· ἐν τῇ σαρκὶ γὰρ τῇ ἐκ σοῦ προσληφθείσῃ, ὁ Υἱός σου καὶ Θεὸς ἡμῶν τὸ διὰ Σταυροῦ καταδεξάμενος πάθος, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς, ἐκ φθορᾶς ως φιλάνθρωπος.

Καὶ Απόλυσις

ΕΝ ΤΩ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΚΩ

Ψάλλεται Κανὼν Τριαδικός, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Αἰνῶ Τριάς σε, τὴν μίαν θεαρχίαν.

Ωδὴ α' Ἡχος γ'

Ο τὰ ὄντα πάλαι [ΤΟ ΑΚΟΥΣΤΕ](#)

Ἀκατάληπτε μόνη κυριαρχία, καὶ μία τριαδικὴ θεαρχία, τριλαμποῦς αἴγλης με τῆς σῆς ἀξίωσον νῦν, ὅπως ἀνυμνήσω σε, τὴν ὑμνουμένην ἀπαύστως, τρισαγίοις ἄσμασιν, Αγγέλων στόμασιν.

Ίερῶς τῶν ἀύλων, πᾶσαι αἱ τάξεις ὑμνοῦσι, ποιητικὴν ως αἰτίαν, ἐνικὴν τρίφωτον ἀρχικωτάτην σαφῶς, αἵς συμφώνως μέλψωμεν, καὶ τῶν ἀνθρώπων τὰ πλήθη, καὶ πιστῶς δοξάσωμεν, πηλίνοις στόμασι.

Νοῦν καὶ Λόγον καὶ Πνεῦμα, οἱ θεολόγοι προσφόρως, συμβολικῶς σε καλοῦσιν, ἀπαθῆ γέννησιν, ἐξ ἀγεννήτου Πατρός, τοῦ Υἱοῦ σημαίνοντες, Θεὲ μονάρχα τῶν ὄλων, ἅμα καὶ τοῦ Πνεύματος θείαν ἐκπόρευσιν.

Θεοτοκίον

Ως φιλάνθρωπος φύσει, τὴν τῶν ἀνθρώπων οὐσίαν, προσειληφὼς Θεοῦ Λόγε, τὸ τρισσὸν ἔλαμψας μοναρχικώτατον φῶς, τῆς μιᾶς Θεότητος, δεδοξασμένην τοῖς πᾶσι, δείξας τὴν τεκοῦσάν σε Παρθένον

άχραντον.

΄Ωδὴ γ'

΄Ο ἐκ μὴ ὄντων τὰ πάντα [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Τρισσεῦσαι πάλαι τὸ ὕδωρ προστεταχώς, Ἡλίας ταῖς σχίδαις, τυπικῶς παρενέφηνε, τὴν τριτήν
ύπόστασιν, τῆς ἐνιαίας Θεοῦ κυριαρχίας.

΄Ροώδης φύσις ύμνεῖ σε τῶν γηγενῶν, τὸν ἔνα καὶ τρίφωτον, πλαστουργὸν ἀναλλοίωτον, καὶ βοᾶ σοι,
Δέσποτα, παντοδαπῆς με τροπῆς ῥῦσαι καὶ σῶσόν με.

΄Ισηγοροῦντες τοῖς λόγοις τῶν Προφητῶν, κλεινῶν Ἀποστόλων τε, καὶ κηρύκων τῆς πίστεως, Τριάδα
σε, δοξολογοῦμεν πιστῶς Θεὲ τῶν ὅλων.

Θεοτοκίον

Ἄπὸ τοῦ θρόνου κατῆλθε τοῦ ὑψηλοῦ, ὁ Χριστὸς τὸν ἄνθρωπον ἀνυψῶν, ὡς φιλάνθρωπος, διὰ σοῦ
Πανάχραντε καὶ τὸ τρισήλιον φῶς ἔλαμψε πᾶσι.

Κάθισμα Ἄχος γ'

Τὴν ὥραιότητα [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

΄Ο ύπερούσιος καὶ μόνος Κύριος, Χριστὸς ἀπαύγασμα, τοῦ προανάρχου Πατρός, καὶ Πνεῦμα τὸ
θειότατον, ἐλέησον τοὺς δούλους σου· πάντες γὰρ ἡμάρτομεν, ἀλλὰ σοῦ οὐκ ἀπέστημεν· ὅθεν
δυσωπούμεν σε, τρισυπόστατε Κύριε, ὡς ἔχων ἔξουσίαν, τὸ πλάσμα σου, σῶσον ἐκ πάσης περιστάσεως.

Δόξα... Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον

΄Ο ύπερούσιος, Θεὸς καὶ Κύριος, ἐκ σοῦ σεσάρκωται, δι' ἀγαθότητα, τὸ καθ' ἡμᾶς οὐσιωθεῖς, καὶ μείνας
ὅπερ πέφυκεν· ὅθεν καὶ θεάνθρωπον, τοῦτον σέβοντες πάναγνε, σὲ τὴν ἀπειρόγαμον, Θεοτόκον
κηρύττομεν δοξάζοντες τὸ μέγιστον θαῦμα, τῆς σῆς ἀσπόρου κυήσεως.

΄Ωδὴ δ'

΄Ἐθου πρὸς ἡμᾶς [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Στέλεχος διττόν, ἐκ Πατρὸς ως ρίζης ἐβλάστησεν, ὁ Υἱὸς καὶ Πνεῦμα τὸ εὐθές, οἱ συμφυεῖς βλαστοὶ καὶ
θεόφυτοι, καὶ ἄνθη συνάναρχα, ὡς τρία εἶναι φῶτα τῆς Θεότητος. (Δίς)

΄Στίφη νοερῶν, οὐσιῶν ἀπαύστως ύμνοῦσί σε, τὸν ἀπερινόητον Θεόν, μεθ' ὃν ἡμεῖς δοξάζομεν λέγοντες·
Τριὰς ύπερούσιε, τοὺς σοὺς οἰκέτας σῶσον ως φιλάνθρωπος.

Θεοτοκίον

΄Ἐθελξας ἡμᾶς εἰς ἀγάπην σὴν πολυέλεε, Λόγε τοῦ Θεοῦ, ὁ δι' ἡμᾶς σωματωθεὶς ἀτρέπτως, καὶ
τρίφωτον, τὴν μίαν Θεότητα, μυσταγωγήσας· ὅθεν σε δοξάζομεν.

΄Ωδὴ ε'

΄Ως εἶδεν Ἡσαΐας [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Τὸν ἔνα κυριάρχην εἰκονικῶς, ως εἶδεν Ἡσαΐας Θεόν, ἐν τρισὶ προσώποις δοξολογοῦμενον, ἀχράντοις
φωναῖς Σεραφίμ, ἀπεστάλη τοῦ κηρυξαὶ παρευθύς, τρίφωτον οὐσίαν, καὶ μονάδα τρισήλιον. (Δίς)

΄Η πάντων ἀοράτων καὶ ὄρατῶν, τὴν φύσιν ἐξ οὐκ ὄντων τὸ πρίν, ὑποστησαμένη μονὰς τρισήλιε, τοὺς
ἔνα Θεόν σε πιστῶς, εὐφημοῦντας, ἐκ παντοίων πειρασμῶν ἐκλυτρωσαμένη, τῆς σῆς δόξης ἀξίωσον.

Θεοτοκίον

΄Νυμφῶνα φωτοφόρον καὶ καθαρόν, Παρθένε γεγονοῦν Θεοῦ, σὲ ύμνοῦμεν πόθῳ καὶ μακαρίζομεν· ἐκ
σοῦ γὰρ ἐτέχθη Χριστὸς ἐν οὐσίαις καὶ θελήσεσι διτταῖς, ὁ εἰς τῆς Τριάδος, καὶ τῆς δόξης ὃν Κύριος.

΄Ωδὴ ζ'

΄Ἄβυσσος ἐσχάτη [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Μέτοικος ύπάρχων ὁ Ἀβραάμ, κατηξιώθη τυπικῶς ύποδέξασθαι, ἐνικὸν μὲν Κύριον, ἐν τρισὶν
ὑποστάσεσιν, ύπερούσιον, ἀνδρικαῖς δὲ μορφώσεσιν. (Δίς)

΄Ιθυνον καρδίας σῶν οἰκετῶν, πρὸς φῶς τὸ ἀπρόσιτον, ὃ τρισήλιε Κύριε, καὶ σῆς δόξης ἔλλαμψιν,

παράσχου ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τοῦ φαντάζεσθαι, τὸ σὸν κάλλος τὸ ἄρρητον.

Θεοτοκίον

Ἄνοιξον τὰς πύλας μοι τοῦ φωτός, τοῦ κυνηθέντος ἐκ νηδύος σου ἄχραντε, ἵνα βλέπω τρίφωτον, ἀκτῖνα τῆς Θεότητος, καὶ δοξάζω σὲ τὴν ὄλόφωτον Δέσποιναν.

Κάθισμα Ἡχος γ' Θείας πίστεως [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Θείας φύσεως ὁμοουσίου, τὸ τρισήλιον ὑμνοῦμεν κράτος, καὶ τρισαγίαις φωναῖς ἐκβοήσωμεν. Ἅγιος εἶ, ὁ Πατὴρ ὁ προάναρχος, Ἅγιος εἶ, ὁ Υἱὸς ὁ συνάναρχος, Πνεῦμα ἄγιον, ὁ εἰς ἀμερής Θεὸς ἡμῶν, καὶ πάντων ποιητής, καὶ φιλάνθρωπος.

Δόξα... Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον

Θαῦμα μέγιστον! πῶς συνεσχέθη, ὁ ἀχώρητος ἐν τῇ γαστρί σου, καὶ ἐσαρκώθη, καὶ ἐφάνη ὡς ἄνθρωπος, μὴ ὑπομείνας φυρμὸν ἢ διαίρεσιν, τῆς θεϊκῆς καὶ ἀτρέπτου Θεότητος, Κόρη πάναγνε· διὸ Θεοτόκον σε πιστῶς, κηρύττομεν ἀεί, καὶ δοξάζομεν.

Ωδὴ ζ'

Ως πάλαι τοὺς εὐσέβεῖς [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Ναόν με δεῖξον τῆς σῆς, Θεότητος Δέσποτα, τῆς τριλαμποῦς ὅλον φωτεινόν, ἀμαρτητικῆς ἀμαυρώσεως δεινῆς, καὶ παθῶν ἀνώτερον, ταῖς φωτουργαῖς σου λάμψειν, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεότητος τὴν μορφήν, μίαν καταγγέλλομεν, ἐν τρισὶν ὑποστατικαῖς, καὶ διαιρεταῖς ἴδιότησι, Πατρὸς καὶ Υἱοῦ καὶ Πνεύματος. Εὐλογητὸς εἶ, κράζοντες, ὁ Θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἐφάνη τῷ Ἀβραάμ, Θεὸς τρισυπόστατος, ἐν τῇ δρυΐ πάλαι τῇ Μαμβρῇ, τῆς φιλοξενίας μισθὸν τὸν Ἰσαάκ, ὀντιδοὺς δ' ἔλεον· ὅνπερ καὶ νῦν δοξάζομεν ὡς Θεὸν τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Ἐφάνη ἐπὶ τῆς γῆς, γενόμενος ἄνθρωπος, ὁ παντουργὸς ἀγαθοπρεπῶς, ἐκ παρθενικῆς καὶ ἀχράντου σου γαστρός, καὶ ἡμᾶς ἐθέωσεν, εὐλογημένη, πάναγνε, Θεοτόκε πανάχραντε.

Ωδὴ η'

Αστέκτῳ πυρὶ [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Ἀνάρχου Πατρὸς ὡς ἐκ ρίζης, Λόγος, καὶ τὸ Πνεῦμα συνανάρχως πεφυκότες, ὡς βλαστοὶ τῆς ὑπερουσίου θεαρχίας, ἔδειξαν τῆς Τριάδος, δόξαν μίαν τε καὶ δύναμιν, ἣν ὑμνοῦμεν πάντες πιστοὶ εἰς τοὺς αἰῶνας. (**Δίς**)

Τυθμίζει ταῖς σαῖς φρυκτωρίαις, τάξεις οὐρανίους ἀναμέλπειν ἀσιγήτως, τρισαγίοις ἄσμασι θείοις, Πάτερ, Λόγε σύμμιορφε, καὶ τὸ Πνεῦμα, τρίφωτον, κράτος καὶ ἰσόρροπον· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Χρησμοὶ Προφητῶν τὸν σὸν τόκον, πόρρωθεν ἰδόντες, Θεοτόκε ἀνευφήμουν, ὡς ἀσπόρως καὶ ὑπὲρ φύσιν, γεννηθέντα Δέσποινα, καὶ συμφώνως τοῦτον ὑμνοῦμεν, ὡς Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ωδὴ θ'

Καινὸν τὸ θαῦμα [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Ίδεῖν τὴν δόξαν τὴν τρισσολαμπῆ, αἱ θεοειδεῖς τῶν ἀσωμάτων τάξεις, σαφῶς ἀνιέναι πτέρυξιν, ἐφίενται ἄνω· ἀλλ' εὐλαβοῦνται σφόδρα τὸ ἀπρόσιτον φῶς, καὶ ὕμνον ἀπαύστως ἐκβοῶσι. Ταύταις συμφώνως, μοναδικὴ Τριάς σε δοξάζομεν. (**Δίς**)

Ἀπλέτῳ πόθῳ καὶ οἱ ἐπὶ γῆς, νοερὰν ψυχὴν ἐκ σοῦ λαβόντες, καὶ λογικήν, σὲ ὑμνοῦμεν Δέσποτα, Θεὲ τῶν ἀπάντων, τὴν ἐνιαίαν φύσιν ἀληθῶς, καὶ τριτὴν προσώποις ἐξ ὅλης τῆς καρδίας· διὸ Οἰκτίρμον, ὃς πολυέλεος ἡμᾶς οἴκτιρον.

Θεοτοκίον

Ναόν με δεῖξον τῆς μοναρχικῆς, καὶ τριφεγγοῦς σου θεαρχίας φωτοειδῆ, καθαρῶς λατρεύειν σοι τῷ

Κτίστη τῶν ὅλων, καὶ τῆς ἀφράστου δόξης νοερὸν θεωρόν, πρεσβείαις τῆς μόνης Θεοτόκου, ἥν ἐπαξίως, ώς ὑπερένδοξον μεγαλύνομεν.

Τό, Ἄξιόν ἐστι, καὶ τὰ λοιπά, ώς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυτις.

ΕΝ ΤΩ ΟΡΘΡΩ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἀναστάσιμα

Ὕχος γ'

Χριστὸς ἐκ νεκρῶν ἐγήγερται, ἡ ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων, ὁ Πρωτότοκος τῆς κτίσεως, καὶ Δημιουργὸς πάντων τῶν γεγονότων, τὴν καταφθαρεῖσαν φύσιν τοῦ γένους ἡμῶν, ἐν ἑαυτῷ ἀνεκαίνισεν. Οὐκ ἔτι θάνατε κυριεύεις· Ο γὰρ τῶν ὅλων Δεσπότης, τὸ κράτος σου κατέλυσε.

Δόξα...

Σαρκὶ τοῦ θανάτου γευσάμενος Κύριε, τὸ πικρὸν τοῦ θανάτου ἐξέτεμες τῇ Ἐγέρσει σου, καὶ τὸν ἄνθρωπον κατ' αὐτοῦ ἐνισχύσας, τῆς ἀρχαίας κατάρας τὴν ἦτταν ἀνακαλούμενος, ὁ ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς ἡμῶν, Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον

Τὴν ὠραιότητα τῆς παρθενίας σου, καὶ τὸ ὑπέρλαμπρον τὸ τῆς ἀγνείας σου, ὁ Γαβριὴλ καταπλαγεὶς ἐβόα σοι Θεοτόκε. Ποῖόν σοι ἐγκώμιον, προσαγάγω ἐπάξιον, τί δὲ ὀνομάσω σε; ἀπορῶ καὶ ἐξίσταμαι· διὸ ὡς προσετάγην βοῶ σοι· Χαῖρε ἡ Κεχαριτωμένη.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ὅχος γ'

Τὴν ὠραιότητα [το ακούε](#)

Πάντα ἀνθρώπινα, καταδεξάμενος, πάντα ἡμέτερα, οἰκειωσάμενος, προσηλωθῆναι ἐν Σταυρῷ, εὐδόκησας ποιητά μου, θάνατον ἐλόμενος, ὑπομεῖναι ως ἄνθρωπος, ἵνα τὸ ἀνθρώπινον, ἐκ θανάτου λυτρώσῃς ως Θεός· διὸ ως ζωοδότῃ βοῶμέν σοι· Δόξα Χριστὲ τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Δόξα...

Τὸ ἀκατάληπτον τὸ τῆς Σταυρώσεως, καὶ ἀνερμήνευτον τὸ τῆς Ἐγέρσεως, θεολογοῦμεν οἱ πιστοί, ἀπόρρητον Μυστήριον· σήμερον γὰρ θάνατος, καὶ ὁ Ἄδης ἐσκύλευται, γένος δὲ ἀνθρώπινον ἀφθαρσίαν ἐνδέδυται· διὸ καὶ εὐχαρίστως κραυγάζομεν· Δόξα Χριστὲ τῇ Ἀναστάσει σου.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον

Τὰ ἐπουράνια, πόθῳ ἡγάλλοντο, καὶ τὰ ἐπίγεια, τρόμῳ ἐξίσταντο, ὅτε ἡ ἄχραντος φωνή, ἐπῆλθε σοι Θεοτόκε· μία γὰρ πανήγυρις, ἀμφοτέροις ἐπέλαμψεν, ὅτι τὸν Πρωτόπλαστον, ἐκ θανάτου ἐρρύσατο· διὸ σὺν τῷ Ἀγγέλῳ βοῶμέν σοι· Χαῖρε ἀγνὴ Παρθενομῆτορ.

Μετὰ τὸν Ἀμωμὸν, τὰ Εὐλογητάρια.

Ἡ Ὑπακοὴ Ὅχος γ'

Ἐκπλήττων τῇ ὄράσει, δροσίζων τοῖς ρήμασιν, ὁ ἀστράπτων Ἀγγελος, ταῖς μυροφόροις ἔλεγε· Τὸν ζῶντα τί ζητεῖτε ἐν μνήματι; ἡγέρθη κενώσας τὰ μνήματα· τῆς φθορᾶς ἀλλοιωτήν, γνῶτε τὸν ἀναλλοίωτον, εἴπατε τῷ Θεῷ· Ως φοβερὰ τὰ ἔργα σου! ὅτι τὸ γένος ἔσωσας τῶν ἀνθρώπων.

Οἱ Αναβαθμοὶ Ἀντίφωνον Α'

Τὴν αἰχμαλωσίαν Σιών, σὺ ἐξείλου ἐκ Βαβυλῶνος κάμε ἐκ τῶν παθῶν, πρὸς ζωήν ἔλκυσον Λόγε.

Ἐν τῷ Νότῳ οἱ σπείροντες δάκρυσιν ἐνθέοις, θεριοῦσι στάχυας, ἐν χαρῇ ἀειζωΐας.

Δόξα... Καὶ νῦν ...

Ἀγίῳ Πνεύματι, πᾶσα ἀγαθοδωρία, ώς Πατρὶ καὶ Υἱῷ συναστράπτει, ἐν ᾧ τῷ πάντα ζῇ καὶ κινεῖται.

Ἀντίφωνον Β'

Ἐὰν μὴ Κύριος οἰκοδομήσῃ οἶκον τῶν ἀρετῶν, μάτην κοπιῶμεν, τὴν δὲ ψυχὴν σκέποντος, οὐδεὶς ἡμῶν πορθεῖται τὴν πόλιν.

Τοῦ καρποῦ τῆς γαστρός, τῷ Πνεύματι υίοποιητῶς σοι τῷ Χριστῷ, ώς Πατρὶ οἱ Ἅγιοι πάντοτε εἰσιν.

Δόξα... Καὶ νῦν ...

Ἀγίῳ Πνεύματι, ἐνθεωρεῖται πᾶσα ἀγιότης σοφία· οὐσιοῖ πᾶσαν γὰρ κτίσιν, αὐτῷ λατρεύσωμεν· Θεὸς

γάρ, ώς Πατρί τε καὶ Λόγῳ.

Ἀντίφωνον Γ'

Οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον, μακάριοι τρίβους βαδιοῦνται, τῶν ἐντολῶν φάγονται· ζωηρὰν γὰρ παγκαρπίαν.

Κύκλῳ τῆς τραπέζης σου εὐφράνθητι, καθορῶν σου Ποιμενάρχα, τὰ ἔκγονα φέροντα, κλάδους ἀγαθοεργίας.

Δόξα... Καὶ νῦν ...

Ἄγιῷ Πνεύματι, ὁ πᾶς πλοῦτος τῆς δόξης, ἐξ οὗ χάρις καὶ ζωὴ πάσῃ τῇ κτίσει· σὺν Πατρὶ γάρ, ἀνυμνεῖται καὶ τῷ Λόγῳ.

Προκείμενον

Εἴπατε ἐν τοῖς ἔθνεσιν, ὅτι Κύριος ἐβασίλευσε· καὶ γὰρ κατώρθωσε τὴν οἰκουμένην, ἵτις οὐ σαλευθήσεται.

Σπίχ. Ἀσατε τῷ Κυρίῳ ἄσμα καινόν.

Τὸ Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον Ἐωθινὸν Ε'. Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι. Ὁ Ν' καὶ τὰ λοιπά.

Οἱ Κανόνες τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Είρμων, καὶ τῆς Θεοτόκου εἰς η', καὶ τοῦ Παραλύτου εἰς ζ'.

Κανὼν τοῦ Πάσχα ᾖχος α'

Ὦδὴ α' Ο Είρμὸς ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

«Ἀναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν λαοί, Πάσχα Κυρίου Πάσχα· ἐκ γὰρ θανάτου πρὸς ζωήν, καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν, Χριστὸς ὁ Θεός, ἡμᾶς διεβίβασεν, ἐπινίκιον ἔδοντας».

Καθαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις, καὶ ὄψόμεθα τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ τῆς Ἀναστάσεως, Χριστὸν ἐξαστράπτοντα, καί, Χαίρετε, φάσκοντα, τρανῶς ἀκουσόμεθα, ἐπινίκιον ἔδοντες.

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως εὐφραινέσθωσαν, γῆ δὲ ἀγαλλιάσθω, ἔορταζέτω δὲ κόσμος, ὄρατός τε ἄπας καὶ ἀόρατος· Χριστὸς γὰρ ἐγήγερται, εὐφροσύνη αἰώνιος.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου

Ὦδὴ α' Είρμὸς ὁ αὐτὸς

Οὐ ह̄ ἀκροστιχὶς ἐν τοῖς πρώτοις Τροπαρίοις. Θεοφάνους.

Ὦδὴ α' Είρμὸς ὁ αὐτὸς

Θανατώσεως τὸν ὄρον ἀνεμόχλευσας, τὴν αἰώνιαν ζωήν, κυνοφορήσασα Χριστόν, τὸν ἐκ τάφου ἀναλάμψαντα σήμερον, Παρθένε πανάμωμε, καὶ τὸν κόσμον φωτίσαντα.

Ἀναστάντα κατιδοῦσα σὸν Υἱὸν καὶ Θεόν, χαίροις σὺν Ἀποστόλοις, θεοχαρίτωτε ἀγνή, καὶ τὸ Χαῖρε πρωτουργῶς, ώς πάντων χαρᾶς, αἰτία εἰσδέδεξαι, Θεομῆτορ πανάμωμε.

Κανὼν τοῦ Παραλύτου

Οὐ ह̄ ἀκροστιχὶς ἐν τῇ Ἐνάτῃ Ὦδῃ.

Ίω σ ἡ φ.

Ποίημα Ἰωσὴφ Θεσσαλονίκης.

Ὦδὴ α' ᾖχος γ'

Ὦ Είρμὸς ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

«Θαυμαστὸς ἐνδόξως, ποιῶν τέρατα, σὺ εἶ Θεός, ὁ ἀβύσσον γεώσας, καὶ ἄρματα καλύψας, καὶ λαὸν διασώσας, ἔδοντά σοι, ώς λυτρωτῇ ήμῶν Θεῷ».

Ἐνεργῶν σημεῖα, ποιῶν τέρατα, μόνε Βασιλεῦ, σταυρὸν ἐθελουσίως ὑπέστης, ὡς οἰκτίρμων, καὶ θάνατον θανάτῳ θανατώσας, ἔξωποίησας ἡμᾶς.

Τῇ Χριστοῦ Ἐγέρσει, λαοὶ σήμερον, χορεύσωμεν πιστῶς, ἐσκύλευται ὁ Ἄδης, δεσμίους οὓς κατεῖχεν, ἀπέδωκε σπουδαίως, ἀνυμνοῦντας τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ.

Ο δυνάμει θείᾳ ποτὲ Παράλυτον, λόγῳ σου Χριστέ, συσφίγξας καὶ προστάξας, αὐτῷ τὴν κλίνην ἄραι, χρονίως ἀσθενοῦντι, τὴν ψυχήν μου νοσοῦσαν, ἵασαι δεινῶς.

Ἐν τῇ κολυμβήθρᾳ, ποτὲ Ἅγγελος, τῇ Προβατικῇ, κατήρχετο, καὶ ἔνα ιατὸν κατὰ χρόνον· Βαπτίσματι δὲ θείῳ νῦν καθαίρει, ἅπειρα πλήθη ὁ Χριστός.

Ἀρχηγὲ Ἅγγέλων, Ἀρχιστράτηγε τῶν ἄνω λειτουργῶν, τοὺς συναθροιζομένους, ἐν τῷ σεπτῷ ναῷ σου, καὶ τὸν Θεὸν ἀνυμνοῦντας, σκέπε, φρούρει, ἀπὸ παντοίων πειρασμῶν.

Δόξα...

Ἐν τρισὶ προσώποις, μιᾶς φύσει δέ, ἄναρχον Θεόν, ὑμήσιωμεν ἀπαύστως μετὰ τῶν ἀσωμάτων, Πατέρα, Λόγον, Πνεῦμα, βασιλείαν ἔχουσαν, καὶ κράτος ἀμερές.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον

Τὴν τιμῶσαν ταύτην, Ἁγνὴ πόλιν σου πάντοτε πιστῶς, περίστῳ τοῦ Καρδιναλίου, ἀλόσεως βαρβάρων, πολέμου ἐμφυλίου, καὶ μαχαίρας, καὶ πάσης ἄλλης ἀπειλῆς.

Καταβασία [το ακούτε](#)

«Ἀναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν Λαοί, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα· ἐκ γὰρ θανάτου πρὸς ζωήν, καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν, Χριστὸς ὁ Θεός, ἡμᾶς διεβίβασεν, ἐπινίκιον ἔδοντας».

Ωδὴ γ' Ο Εἱρμὸς [το ακούτε](#)

«Δεῦτε πόμα πίωμεν καινόν, οὐκ ἐκ πέτρας ἀγόνου τερατουργούμενον, ἀλλ' ἀφθαρσίας πηγήν, ἐκ τάφου δύμβρήσαντος Χριστοῦ, ἐν ᾧ στερεούμεθα».

Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτός, οὐρανός τε καὶ γῆ καὶ τὰ καταχθόνια, ἐορταζέτω γοῦν πᾶσα κτίσις τὴν Ἐγερσιν Χριστοῦ, ἐν ᾧ ἐστερέωται.

Χθὲς συνεθαπτόμην σοι Χριστέ, συνεγείρομαι σήμερον ἀναστάντι σοι, συνεσταυρούμην σοι χθές, αὐτός με συνδόξασον Σωτήρ, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Τῆς Θεοτόκου

Ο αὐτὸς

Ἐπὶ τὴν ἀκήρατον ζωήν, ἐπανέρχομαι σήμερον ἀγαθότητι, τοῦ γεννηθέντος ἐκ σοῦ, καὶ πᾶσι τοῖς πέρασιν Ἁγνή, τὸ φέγγος ἀστράψαντος.

Θεὸν ὃν ἐκύησας σαρκί, ἐκ νεκρῶν καθὼς εἶπεν ἐξεγειρόμενον, θεασαμένη Ἁγνή, χόρευε, καὶ τοῦτον, ὡς Θεόν, ἄχραντε μεγάλυνε.

Τοῦ Παραλύτου

Ο Εἱρμὸς [το ακούτε](#)

«Στεῖρα ψυχὴ καὶ ἄγονε, κτῆσαι καρπὸν εὐκλεῆ, εὐτεκνούμενη βόησον· Ἐστερεώθῃ ἡ καρδία μου, οὐκ ἔστιν ἄγιος, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, πλὴν σου Κύριε».

Ὄρῶν σε πάλαι ἥλιος, ξύλῳ κρεμάμενον, Λόγε τὸ φῶς συνέστειλε, καὶ ἐδονεῖτο ἡ γῆ ἀπασα, νεκροὶ ἔξανίσταντο, νεκροῦ γενομένου σου, παντοδύναμε.

Μετὰ ψυχῆς ἐλθόντος σου, ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς γῆς, ψυχὰς ἀσπερ ἐκέκτητο, ἐναπεδίδου Ἄδης σπουδῇ, βιώσας τῷ κράτει σου, φόδην χαριστήριον, μόνε Κύριε.

Τὴν ἐπὶ χρόνους πλείονας, ἐξασθενοῦσαν δεινῶς, ψυχήν μου ὑπεράγαθε, ὡς τὸν Παράλυτον πρίν, ὕγιώσον, ὡς ἂν βηματίζω σου, τὰς τρίβους, ἃς ἔδειξας τοῖς ποθοῦσί σε.

Μετὰ τῶν ἄνω τάξεων, Θεοῦ Ἀρχάγγελε, ἵκετηρίαν ποίησον, ὑπὲρ τῶν πίστει ἀνυμνούντων σε φρουρῶν, συντηρῶν ἡμᾶς τοῦ βίου τοῖς πάθεσι περιπίπτοντας.

Δόξα...

Δόξα, Πατρὶ βοήσωμεν, Υἱῷ, καὶ Πνεύματι εἰς γάρ ὑπάρχει φύσει Θεός, ὃν αἱ δυνάμεις πᾶσαι τῶν οὐρανῶν, ἐν φόβῳ δοξάζουσι, τό, Ἁγιος, Ἁγιος, Ἁγιος, κράζουσι.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον

Ἄσπορον ἔσχες σύλληψιν, καὶ ὑπὲρ νοῦν τοκετόν, Παρθενομῆτορ ἄχραντε, ἔργον φρικῶδες, θαῦμα μέγιστον, Ἀγγέλοις τιμώμενον, βροτοῖς δοξαζόμενον, Κόρη Δέσποινα.

Καταβασία [ΤΟ ΑΚΟΥΣΤΕ](#)

«Δεῦτε πόμα πίωμεν καινόν, οὐκ ἐκ πέτρας ἀγόνου τερατουργούμενον, ἀλλ' ἀφθαρσίας πηγήν, ἐκ τάφου ὁμβρήσαντος Χριστοῦ, ἐν φύσει τοῦ στερεούμεθα».

Καθίσματα Ἡχος γ'

Τὴν ώραιότητα τῆς παρθενίας σου [ΤΟ ΑΚΟΥΣΤΕ](#)

Τῆμα Παράλυτον, μόνον συνέσφιγξεν, ώς ὁ παγκόσμιος, λόγος ἐφθέγξατο, τοῦ δι' ἡμᾶς ἐπὶ τῆς γῆς ὀφθέντος δι' εὐσπλαγχνίαν· ὅθεν καὶ τὸν κράββατον, ἐπιφέρων διήρχετο, κανὸν οἱ Γραμματεῖς ὄρᾶν, τὸ πραχθὲν οὐχ ὑπέφερον, κακίας κατεχόμενοι φθόνῳ, τῷ ψυχᾶς παραλύοντι.

Δόξα... Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον

Αὐτόμελον [ΤΟ ΑΚΟΥΣΤΕ](#)

Τὴν ώραιότητα, τῆς παρθενίας σου, καὶ τὸ ὑπέρλαμπρον, τὸ τῆς ἀγνείας σου, ὁ Γαβριὴλ καταπλαγείς, ἐβόά σοι, Θεοτόκε· Ποιόν σοι ἐγκώμιον, προσαγάγω ἐπάξιον, τί δὲ ὀνομάσω σε; ἀπορῶ καὶ ἔξισταμαι· διὸ ως προσετάγην, βοῶ σοι· Χαῖρε ἡ κεχαριτωμένη.

Ωδὴ δ' Ο Είρμος [ΤΟ ΑΚΟΥΣΤΕ](#)

«Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς, ὁ θεηγόρος Ἀββακούμ, στήτω μεθ' ἡμῶν καὶ δεικνύτω, φαεσφόρον Ἀγγελον, διαπρυσίως λέγοντα· Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ, ὅτι ἀνέστη Χριστός ως παντοδύναμος».

Ἄρσεν μὲν ως διανοῖξαν, τὴν παρθενεύουσαν νηδύν, πέφηνε Χριστός, ως βροτὸς δέ, ἀμνὸς προσηγόρευται, ἀμωμος δέ, ως ἄγευστος κηλῖδος, τὸ ἡμέτερον Πάσχα, καὶ ως Θεὸς ἀληθής, τέλειος λέλεκται.

Ως ἐνιαύσιος ἀμνός, ὁ εὐλογούμενος ἡμῖν, στέφανος Χριστὸς ἐκουσίως, ὑπὲρ πάντων τέθυται, Πάσχα τὸ καθαρτήριον, καὶ αὐθὶς ἐκ τοῦ τάφου ὠραῖος, δικαιοσύνης ἡμῖν ἔλαμψεν ἥλιος.

Ο Θεοπάτωρ μὲν Δαυίδ, πρὸ τῆς σκιώδους κιβωτοῦ, ἥλατο σκιρτῶν· ὁ λαὸς δὲ τοῦ Θεοῦ ὁ ἄγιος, τὴν τῶν συμβόλων ἔκβασιν, ὁρῶντες, εὐφρανθῶμεν ἐνθέως, ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ως παντοδύναμος.

Τὴς Θεοτόκου

Ο αὐτὸς

Ο διαπλάσας τὸν Ἄδαμ, τὸν σὸν προπάτορα Ἅγνη, πλάττεται ἐκ σοῦ, καὶ θανάτῳ, τῷ οἰκείῳ ἔλυσε, τὸν δι' ἐκείνου θάνατον σήμερον, καὶ κατηγασε πάντας, ταῖς θεῖκαῖς ἀστραπαῖς τῆς Ἀναστάσεως.

Ον ἀπεκύησας Χριστόν, ώραιοτάτως ἐκ νεκρῶν, λάμψαντα Ἅγνη καθορῶσα, ἡ καλὴ καὶ ἀμωμος, ἐν γυναιξὶν ώραία τε, σήμερον εἰς πάντων σωτηρίαν, σὺν Ἀποστόλοις αὐτὸν χαίρουσα, δόξαζε.

Τοῦ Παραλύτου

Ο Είρμος [ΤΟ ΑΚΟΥΣΤΕ](#)

«Τὸ κατάσκιον ὄρος, ὁ Ἀββακούμ προεώρα, τὴν ἄχραντὸν σου μήτραν Ἅγνη· διὸ καὶ ἀνεκραύγαζεν· Άπο Θαιμὰν ἥξει ὁ Θεός, καὶ ὁ Ἅγιος ἐξ ὄρους, κατασκίου δασέος».

Τῶν Ἐβραίων ὁ δῆμος, φθόνῳ τηκόμενος, ξύλῳ ἐσταύρωσέ σε, Κύριε, καὶ λόσας τὸ κατάκριμα, τὸ τοῦ θανάτου ώς κραταιός ἐξεγήγερσαι, τὸν κόσμον σεαυτῷ συνεγείρας.

Μετὰ μύρων Γυναικες, τί τὸ ἀκένωτον μύρον, ζητεῖτε; ἐξεγήγερται, ταῖς Μυροφόροις ἔφησεν, ὁ καθεζόμενος ἐν λευκοῖς, τὴν ὑφῆλιον πληρώσας, νοητῆς εὐώδιας.

Δούλου φέρων εἰκόνα, ὑπερβολῇ εὺσπλαγχνίας, βαδίζων παραγέγονας, καὶ ὑγιῆ ἀπέδειξας, τὸν ἐπὶ χρόνοις Λόγε πολλοῖς, κατακείμενον, κελεύσας, καὶ τὸν κράββατον ἄραι.

Ἄγγελος μὲν Κυρίου, κατὰ καιρὸν καταβαίνων, τὸ ὕδωρ ἐν τῇ Προβατικῇ ἐτάρασσε, τελῶν ὑγιῆ ἔνα καὶ μόνον, ὁ δὲ Χριστός, πλήθη ἄπειρα, τῷ θείῳ Βαπτισμῷ διασφέζει.

Ἀρχηγὴ τῶν Ἀγγέλων, καὶ ὁδηγὴ πλανωμένων, Κυρίου Ἀρχιστράτηγε, τῇ ὥρᾳ ταύτῃ, μέσον ἡμῶν παραγενοῦ, καὶ τὰς προσευχὰς πάντων προσάγαγε, τῷ μόνῳ ποιητῇ καὶ Δεσπότῃ.

Δόξα...

Ἐνουμένη τῇ φύσει, διαιρουμένη προσώποις, ὑπάρχει ἡ ἀγία Τριάς, Πατὴρ ὁ ὑπερούσιος, ὁ συναίδιός τε Υἱός, καὶ τὸ ἄγιον καὶ μόνον, παντοδύναμον Πνεῦμα.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον

Ἡ Αγνὴ πῶς θηλάζεις; πῶς δὲ ἐγέννησας βρέφος, τοῦ Ἀδὰμ ἀρχαιότερον; πῶς ἐν ἀγκάλαις φέρεις Υἱόν, τὸν ἐπὶ ὅμων χερουβικῶν; ως ἐπίσταται, ως οἶδεν, ὁ τὸ πᾶν οὐσιώσας.

Καταβασία [ΤΟ ΑΚΟΥΣΤΕ](#)

«Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς, ὁ θεηγόρος Ἀββακούμ, στήτω μεθ' ἡμῶν καὶ δεικνύτω, φαεσφόρον Ἀγγελον, διαπρυσίως λέγοντα· Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ, ὅτι ἀνέστη Χριστός ως παντοδύναμος».

Ωδὴ ε' Ο Είρμὸς [ΤΟ ΑΚΟΥΣΤΕ](#)

«Ορθρίσωμεν ὄρθρου βαθέος, καὶ ἀντὶ μύρου τὸν ὕμνον προσοίσομεν τῷ Δεσπότῃ, καὶ Χριστὸν ὁψόμεθα, δικαιοσύνης ἥλιον, πᾶσι ζωὴν ἀνατέλλοντα».

Τὴν ἄμετρόν σου εὺσπλαγχνίαν, οἱ ταῖς τοῦ Ἅδου σειραῖς, συνεχόμενοι, δεδορκότες, πρὸς τὸ φῶς ἡπείγοντο Χριστέ, ἀγαλλομένῳ ποδί, Πάσχα κροτοῦντες αἰώνιον.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι, τῷ προϊόντι Χριστῷ ἐκ τοῦ μνήματος, ως νυμφίῳ, καὶ συνεορτάσωμεν, ταῖς φιλεόρτοις τάξεσι, Πάσχα Θεοῦ τὸ σωτήριον.

Τῆς Θεοτόκου

Ο αὐτὸς

Φωτίζεται θείαις ἀκτῖσι, καὶ ζωηφόροις ταῖς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Υἱοῦ σου, Θεομῆτορ ἄχραντε, καὶ χαρμονῆς ἐμπίπλαται, τῶν εὐσεβῶν ἡ ὁμήγυρις.

Οὐκ ἦνοιξας πύλας Παρθένου, ἐν τῷ σαρκοῦσθαι μνήματος οὐκ ἔλυσας τὰς σφραγῖδας, Βασιλεῦ τῆς κτίσεως· ὅθεν ἐξαναστάντα σε, θεασαμένη ἡγάλλετο.

Τοῦ Παραλύτου

Ο Είρμὸς [ΤΟ ΑΚΟΥΣΤΕ](#)

«Φωτὶ τῷ ἀνεσπέρῳ σου Χριστέ, καταύγασον τὴν ταπεινήν μου ψυχήν, καὶ ὁδήγησον εἰς τὸν φόβον σου· διότι φῶς τὰ προστάγματά σου».

Ὑψώθης ἐπὶ ξύλου τοῦ Σταυροῦ, καὶ κόσμον ἀπαντα συνανύψωσας, καὶ γενόμενος ἐν νεκροῖς ὁ Θεός, νεκροὺς ἐγείρεις τοὺς ἀπ' αἰῶνος.

Ἀνέστη καθὼς εῖπεν ὁ Χριστός, κενώσας ἀπαντα Ἅδου τὰ βασίλεια, καὶ ὀπιάνεται Ἀποστόλοις, χαρᾶς μεταδιδοὺς διαιωνιζούσης.

Λευκείμων καθωράθη γυναιξίν, ἀστράπτων Ἀγγελος, φάσκων· Μὴ κλαίετε, ἡ ζωὴ ἡμῶν ἐξεγήγερται, τοὺς ἐν τοῖς τάφοις νεκροὺς ζωώσας.

Παράλυτον ὡς ἥγειρας Χριστέ, τὴν παρειμένην μου ψυχὴν ὑγίωσον, παραβάσει, καὶ βαδίζειν με τὰς σὰς ὄρθας εὐόδωσον τρίβους.

Ἀγγέλων ἀρχηγέτα Μιχαὴλ, τὸν ἀθροιζόμενον ἐν τῷ τεμένει σου λαὸν σήμερον, καὶ κηρύττοντα τὰ τοῦ Θεοῦ, σῶζε μεγαλεῖα.

Δόξα...

Ἴσοτιμος τρισάριθμος μονάς, διαιρουμένη μὲν πιστῶς ταῖς ὑποστάσεσιν, ἐνουμένη δὲ φύσει πέφυκε, Πατήρ, Υἱὸς καὶ τὸ θεῖον Πνεῦμα.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον

Τὴν ἄσπορον λοχείαν σου Ἀγνή, τὴν ἀκατάληπτον ὑμνοῦμεν γέννησιν, μακαρίζοντες ὡς Μητέρα σε, τοῦ ποιητοῦ πάντων καὶ Δεσπότου.

Καταβασία [ΤΟ ΑΚΟΥΣΤΕ](#)

«Ορθρίσωμεν ὅρθρου βαθέος, καὶ ἀντὶ μύρου τὸν ὕμνον προσοίσωμεν τῷ Δεσπότῃ, καὶ Χριστὸν ὁψόμεθα, δικαιοσύνης ἥλιον, πᾶσι ζωὴν ἀνατέλλοντα».

Ωδὴ σ' Ο Είρμος [ΤΟ ΑΚΟΥΣΤΕ](#)

«Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, καὶ συνέτριψας μοχλοὺς αἰωνίους, κατόχους πεπεδημένων Χριστέ, καὶ τριήμερος, ὡς ἐκ κήτους Ἰωνᾶς, ἔξανέστης τοῦ τάφου».

Φυλάξας τὰ σήμαντρα σφα Χριστέ, ἐξηγέρθης τοῦ τάφου, ὁ τὰς κλεῖς τῆς Παρθένου μὴ λυμηνάμενος, ἐν τῷ τόκῳ σου, καὶ ἀνέῳξας ἡμῖν, Παραδείσου τὰς πύλας.

Σῶτέρ μου τὸ ζῶν τε καὶ ἄθυτον, ιερεῖον ὡς Θεός, σεαυτὸν ἐκουσίως, προσαγαγὼν τῷ Πατρί, συνανέστησας, παγγενῆ τὸν Ἄδαμ, ἀναστὰς ἐκ τοῦ τάφου.

Τῆς Θεοτόκου

Ο αὐτὸς

Ἄνηκται τὸ πάλαι κρατούμενον, τῷ θανάτῳ καὶ φθορᾷ, διὰ τοῦ σαρκωθέντος, ἐκ σῆς ἀχράντου γαστρὸς πρὸς τὴν ἀφθαρτον, καὶ ἀίδιον ζωὴν, Θεοτόκε Παρθένε.

Κατῆλθεν ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς ὁ λαγόσι σου Ἀγνή, κατελθὼν καὶ οἰκήσας, καὶ σαρκωθεὶς ὑπὲρ νοῦν καὶ συνήγειρεν, ἔαυτῷ τὸν Ἄδαμ, ἀναστὰς ἐκ τοῦ τάφου.

Τοῦ Παραλύτου

Ο Είρμος [ΤΟ ΑΚΟΥΣΤΕ](#)

«Βυθός μοι τῶν παθῶν ἐπανέστη, καὶ ζάλη ἐναντίων ἀνέμων· ἀλλὰ προφθάσας με σύ, σῶσον Σωτήρ, καὶ ῥῦσαι φθορᾶς, ὡς ἔσωσας τοῦ θηρὸς τὸν Προφήτην».

΄Υψώθης ἐκουσίως ἐν ἔνθετοι, ἐτέθης ὡς νεκρὸς ἐν μνημείῳ, καί τοὺς ἐν Ἀδῃ νεκρούς, πάντας ὁμοῦ ζωώσας Χριστέ, ἀνέστησας θεϊκῇ δυναστείᾳ.

΄Ο Ἅδης συναντήσας σοι κάτω, οἰκτίρμον ἐπικράνθη, δεσμώτας, ἀποδιδοὺς ἐν σπουδῇ, σοῦ τὴν φρικτὴν ὑμνοῦντας Σωτήρ Ἀνάστασιν, ἐν φωναῖς ἀσιγήτοις.

Οἱ θεῖοι Μαθηταὶ κατιδόντες ἐκ τάφου, τὴν ζωὴν τῶν ἀπάντων, ἐγηγερμένον Χριστὸν πόθῳ πολλῷ, καὶ γνώμῃ εὐθεῖ, καὶ θυμηδίᾳ ψυχῆς προσεκύνουν.

΄Ο πάλαι ἐπὶ κλίνης ὁδύνης, ἐν χρόνοις κατακείμενος πλείστοις, τῇ σῇ προστάξει Χριστέ, ἀρτιωθεὶς δοξάζει, ὑμνῶν τὴν εὐπλαγχίαν, τὴν σὴν ζωοδότα.

Ἄγγέλων Μιχαὴλ ἀρχηγέτα, τῷ θρόνῳ παρεστῶς τοῦ Δεσπότου, πάρεσο μέσον ἡμῶν, καθοδηγῶν πρὸς τρίβους ζωῆς, τοὺς σὲ προστάτην, θερμὸν κεκτημένους.

Δόξα...

Τριάδα τοῖς προσώποις σε σέβω, μονάδα τῇ οὐσίᾳ κηρύττω, ἄναρχε Πάτερ, Υἱέ, Πνεῦμα εὐθές, Θεὲ τοῦ παντός, μετὰ τῶν ἄνω φρικτῶν στρατευμάτων.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον

Ο πάντα θείω νεύματι φέρων, κρατεῖται Θεοτόκε Παρθένε, ἐν ταῖς ἀγκάλαις ταῖς σαῖς, πάντας ἡμᾶς ἀρπάζων χειρός, δουλείας τοῦ πονηροῦ, ως οἰκτίρμων.

Καταβασία [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

«Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, καὶ συνέτριψας μοχλοὺς αἰωνίους, κατόχους πεπεδημένων Χριστέ, καὶ τριήμερος, ως ἐκ κήτους Ἰωνᾶς, ἔξανέστης τοῦ τάφου».

Κοντάκιον Ὕχος γ'

Ἡ Παρθένος σήμερον [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Τὴν ψυχήν μου Κύριε, ἐν ἀμαρτίαις παντοίαις, καὶ ἀτόποις πράξεσι, δεινῶς παραλελυμένην, ἔγειρον τῇ θεϊκῇ σου ἐπιστασίᾳ, ὥσπερ καὶ τὸν Παράλυτον, ἥγειρας πάλαι, ἵνα κράζω σεσωσμένος· Οἰκτίρμον δόξα, Χριστέ, τῷ κράτει σου.

Ο Οἶκος

Ο χειρί σου δρακὶ περικρατῶν τὰ πέρατα, Ἰησοῦ ὁ Θεός, ὁ τῷ Πατρὶ συνάναρχος, καὶ Πνεύματι ἀγίῳ συνδεσπόζων ἀπάντων, σαρκὶ ἐφάνης, νόσους ἰώμενος, καὶ πάθῃ ἀπήλασας, τυφλοὺς ἐφώτισας, καὶ τὸν Παράλυτον λόγῳ θεϊκῷ σὺ ἔξανέστησας, περιπατεῖν ἀθρόως προστάξας, καὶ τὴν βαστάσασαν αὐτὸν κλίνην ἐπὶ τῶν ὅμων ἀραι· ὅθεν πάντες σὺν τούτῳ ἀνυμοῦμεν καὶ ἐκβοῶμεν· Οἰκτίρμον δόξα, Χριστὲ τῷ κράτει σου.

Συναξάριον

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ τετάρτῃ ἀπὸ τοῦ Πάσχα, τοῦ Παραλύτου μνείαν ποιούμεθα, καὶ ως εἰκὸς τὸ τοιοῦτον ἔορτάζομεν θαῦμα.

Στίχοι

Τὸ ρῆμα Χριστοῦ σφίγμα τῷ παρειμένῳ.

Οὕτως ἴαμα τοῦτο ρῆμα καὶ μόνον.

Τῷ ἀπείρῳ ἐλέει σου, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἄμήν.

Ωδὴ ζ' Ο Είρμος [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

«Ο Παῖδας ἐκ καμίνου ῥυσάμενος, γενόμενος ἄνθρωπος, πάσχει ως θνητός, καὶ διὰ Πάθους τὸ θνητόν, ἀφθαρσίας ἐνδύει εὐπρέπειαν· ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος».

Γυναικες μετὰ μύρων θεόφρονες, ὀπίσω σου ἔδραμον, ὃν δὲ ως θνητόν, μετὰ δακρύων ἐζήτουν, προσεκύνησαν, χαίρουσαι ζῶντα Θεόν, καὶ Πάσχα τὸ μυστικόν, σοῖς Χριστὲ Μαθηταῖς εὐηγγελίσαντο.

Θανάτου ἔορτάζομεν νέκρωσιν, Ἀδου τὴν καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς, τῆς αἰωνίου ἀπαρχῆν, καὶ σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τὸν αἴτιον, τὸν μόνον εὐλογητὸν τῶν Πατέρων, Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον.

Ως ὄντως ίερὰ καὶ πανέορτος, αὕτη ἡ σωτήριος, νὺξ καὶ φωταυγής, τῆς λαμπροφόρου ἡμέρας τῆς ἐγέρσεως, οὖσα προάγγελος, ἐν ᾧ τὸ ἄχρονον φῶς, ἐκ τάφου σωματικῶς, πᾶσιν ἐπέλαμψεν.

Τῆς Θεοτόκου

Ο αὐτὸς

Νεκρώσας ὁ Υἱός σου τὸν θάνατον, Πανάμωμε σήμερον, πᾶσι τοῖς θνητοῖς, τὴν διαμενουσαν ζωήν, εἰς αἰῶνας αἰώνων δεδώρηται· ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Ο πάσης βασιλεύων τῆς κτίσεως, γενόμενος ἄνθρωπος, ὥκησε τὴν σήν, θεοχαρίτωτε νηδύν, καὶ σταυρὸν ὑπομείνας καὶ θάνατον, ἀνέστη θεοπρεπῶς, συνεγείρας ἡμᾶς, ως παντοδύναμος.

Τοῦ Παραλύτου

΄Ο Είρμὸς ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

«Ο τὴν φλόγα δροσίσας τῆς καμίνου, καὶ τὸν παῖδας ἀφλέκτους διασώσας, εὐλογητὸς εἶ εἰς τὸν αἰῶνας Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Ἀπλωθέντα σε ξύλῳ ώς ἐώρα, φῶς συνέστειλεν ἥλιος μὴ σθένων, τῷ κόσμῳ φαίνειν, σοῦ ἔκουσίως δύναντος Παμβασιλεῦ, εἰς φαῦσιν πάντων ἔθνῶν.

Ἐξανέστης κενώσας τὰ μνημεῖα, καὶ σκυλεύσας τὸν Ἀδην δυναστείᾳ παντοδυνάμῳ· διὸ ὑμνοῦμεν τὴν σεπτήν σου Χριστὲ καὶ θείαν Ἔγερσιν.

Ως νεκρὸν τί τὸν ζῶντα ἐκζητεῖτε; ἐξηγέρθη, οὐκ ἔστιν ἐν τῷ τάφῳ, ταῖς Μυροφόροις ἐβόα πάλαι, ἐξαστράπτων μορφῇ ὁ θεῖος Ἄγγελος.

Κατακείμενον χρόνοις ἐπὶ πλείστοις, τὸν Παράλυτον λόγῳ ὑγιώσας, ἐβόας· Ὅρον τὸν κράββατόν σου, καὶ πορεύου ὑμνῶν τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ.

Μιχαὴλ Ἀρχιστράτηγε Κυρίου, τὸν πιστῶς ἐν τῷ θείῳ σου τεμένει, ἀθροιζομένους Θεοῦ εἰς αῖνον.
Οδήγει, σκέπε, ἐκ παντοίων κακῶν τῇ μεσιτείᾳ σου.

Δόξα...

Ὕ Τριάς, τὸν πίστει σε ὑμνοῦντας, ώς Θεὸν τῶν ἀπάντων καὶ Δεσπότην ἀπὸ παντοίων κινδύνων σῷζε, καὶ τῶν σῶν ἀγαθῶν μετόχους ποίησον.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον

Παρθενεύεις τεκοῦσα ὑπὲρ λόγον, τὸν πρὸ πάντων αἰώνων γεννηθέντα, ἐκ τοῦ ἀνάρχου Πατρὸς ἀρρεύστως· διὰ τοῦτο Ἀγνή σε μακαρίζομεν.

Καταβασία ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

«Ο Παῖδας ἐκ καμίνου ῥυσάμενος, γενόμενος ἄνθρωπος, πάσχει ώς θνητός, καὶ διὰ πάθους τὸ θνητόν, ἀφθαρσίας ἐνδύει εὐπρέπειαν· ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος».

΄Ωδὴ η' Ό Είρμὸς ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

«Αὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἀγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν Σαββάτων, ἡ βασιλὶς καὶ κυρία, ἐορτῶν ἑορτή, καὶ πανήγυρις ἐστὶ πανηγύρεων, ἐν ᾧ εὐλογοῦμεν, Χριστὸν εἰς τὸν αἰῶνας».

Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου γεννήματος, τῆς θείας εὐφροσύνης, ἐν τῇ εὐσήμῳ ἡμέρᾳ τῆς Ἔγέρσεως, βασιλείας τε Χριστοῦ κοινωνήσωμεν, ὑμνοῦντες αὐτόν, ώς Θεόν εἰς τὸν αἰῶνας.

Ἄρον κύκλῳ τὸν ὀφθαλμούς σου Σιών, καὶ ἵδε· ἵδον γὰρ ἡκασί σοι, θεοφεγγεῖς ώς φωστῆρες, ἐκ δυσμῶν, βορρᾶ, καὶ θαλάσσης, καὶ ἐώας τὰ τέκνα σου, ἐν σοὶ εὐλογοῦντα, Χριστὸν εἰς τὸν αἰῶνας.

Πάτερ παντοκράτορ, καὶ Λόγε, καὶ Πνεῦμα, τρισὶν ἐνιζομένη, ἐν ὑποστάσεσι φύσις, ὑπερούσιε, καὶ ὑπέρθεε εἰς σὲ βεβαπτίσμεθα, καὶ σὲ εὐλογοῦμεν εἰς πάντας τὸν αἰῶνας.

Τῆς Θεοτόκου

΄Ο αὐτὸς

΅Ηλθε διὰ σοῦ εἰς τὸν κόσμον ὁ κτίστης, Παρθένε Θεοτόκε, καὶ τὴν γαστέρα τοῦ Ἀδου διαρρήξας θνητοῖς, τὴν Ἀνάστασιν ἡμῖν ἐδωρήσατο· διὸ εὐλογοῦμεν αὐτόν εἰς τὸν αἰῶνας.

΅Όλον καθελὼν τοῦ θανάτου τὸ κράτος, ὁ Υἱός σου Παρθένε, ἐν τῇ αὐτοῦ Ἀναστάσει, ώς Θεὸς κραταιός, συνανύψωσεν ἡμᾶς, καὶ ἐθέωσε· διὸ ἀνυμνοῦμεν αὐτὸν εἰς τὸν αἰῶνας.

Τοῦ Παραλύτου

Ο Ειρμός ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

«Τὸν ύπ' Ἀγγέλων ἀσιγήτως ἐν ύψιστοις δοξαζόμενον Θεόν, οἱ οὐρανοὶ τῶν οὐρανῶν, γῆ καὶ ὅρη καὶ βουνοί, βυθὸς καὶ πᾶν γένος ἀνθράπων, ὅμινοις αὐτὸν ὡς κτίστην καὶ λυτρωτὴν εὐλογεῖτε».

Τὸ καταπέτασμα ἐσχίσθη, σταυρωθέντος σου ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, καὶ ἀπεδίδου τοὺς νεκρούς, οὓς κατέπιεν ὁ θάνατος, καὶ Ἄδης ἐγυμνοῦτο, σὲ καθορῶν ἐν κατωτάτοις τῆς γῆς γεγονότα.

Ποῦ σου τὸ κέντρον ἔστι θάνατε; ποῦ σου Ἄδη νῦν τὸ νῖκος; τῷ ἀναστάντι Βασιλεῖ ἐνεκρώθης καὶ ἀπόλωλας, οὐκ ἔτι βασιλεύεις· ὁ κραταιὸς ἀφείλετο γὰρ οὓς εἶχες δεσμίους.

Δράμετε τάχος ἀπαγγείλατε, Ἀποστόλοις τὴν ἀνάστασιν, ταῖς μυροφόροις, ὁ φανεὶς νεανίας ἀπεφθέγγετο· Ἀνέστη ὁ Δεσπότης, καὶ σὺν αὐτῷ, οἱ ἀπ' αἰῶνος νεκροὶ παραδόξως.

Ἐτεσὶ πλείστοις κατακείμενος ὁ Παράλυτος, ἐκραύγαζεν· Ἐλέησόν με λυτρωτὰ ἀπορίᾳ συνεχόμενον, ὁ δὲ προστάττει τούτῳ ἄραι σπουδῇ τὸν κράββατον, καὶ ὥρθως βηματίζειν.

Ως τῶν ἀնδρῶν προηγούμενος, Ἀρχιστράτηγε Δυνάμεων, σὺν ταύταις αἴτησαι ἡμῖν τῶν πταισμάτων ἀπολύτρωσιν, διόρθωσίν τε βίου, καὶ τῶν ἐκεῖ ἀπόλαυσιν ἀγαθῶν αἰώνιων.

Δόξα...

Ἄκτιστον, ἄτμητον οὐσίαν, τρισυπόστατον Θεότητα, Πατέρα ἄναρχον Θεόν, καὶ Υἱὸν καὶ Πνεῦμα ἄγιον, ὑμνήσωμεν συμφώνως, τῶν Σεραφὶμ κραυγάζοντες τὴν φρικτήν μελῳδίαν.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον

Τόμον σε πάλαι ἐθεάσατο, Ἡσαΐας Ἀειπάρθενε, ἐν ᾧ δακτύλῳ τοῦ Πατρός, Λόγος ἄχρονος ἐγέγραπτο, ἐκ πάσης ἀλογίας σφέων ἡμᾶς, τοὺς λόγοις σε ἱεροῖς ἀνυμνοῦντας.

Καταβασία ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

«Αὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἀγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν Σαββάτων, ἡ βασιλὶς καὶ κυρία, ἐօρτῶν ἐօρτή, καὶ πανήγυρις ἐστὶ πανηγύρεων, ἐν ᾧ εὐλογοῦμεν, Χριστὸν εἰς τὸν αἰῶνας».

Ωδὴ θ' Ο Ειρμός ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

«Φωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἱερουσαλήμ· ἡ γὰρ δόξα Κυρίου, ἐπὶ σὲ ἀνέτειλε. Χόρευε νῦν, καὶ ἀγάλλου Σιών, σὺ δὲ ἀγνή, τέρπου Θεοτόκε, ἐν τῇ ἐγέρσει τοῦ τόκου σου».

Ω θείας! ὡ φίλης! ὡ γλυκυτάτης σου φωνῆς! μεθ' ἡμῶν ἀψευδῶς γάρ, ἐπηγγείλω, ἔσεσθαι, μέχρι τερμάτων αἰῶνος Χριστέ, ἦν οἱ πιστοί, ἄγκυραν ἐλπίδος, κατέχοντες ἀγαλλόμεθα.

Ω Πάσχα τὸ μέγα, καὶ ἰερώτατον Χριστέ, ὡ σοφία καὶ Λόγε, τοῦ Θεοῦ καὶ δύναμις, δίδου ἡμῖν ἐκτυπώτερον, σοῦ μετασχεῖν, ἐν τῇ ἀνεσπέρῳ, ἡμέρᾳ τῆς βασιλείας σου.

Τῆς Θεοτόκου

Ο αὐτὸς

Συμφώνως Παρθένε, σὲ μακαρίζομεν πιστοί. Χαῖρε πύλη Κυρίου, χαῖρε πόλις ἔμψυχε, χαῖρε, δι' ἧς ἡμῖν ἔλαμψε, σήμερον φῶς τοῦ ἐκ σοῦ τεχθέντος, τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως.

Εὐφραίνου, ἀγάλλου, ἡ θεία πύλη τοῦ φωτός· ὁ γὰρ δύνας ἐν τάφῳ, Ἰησοῦς ἀνέτειλε, λάμψας ἡλίου φαιδρότερον, καὶ τοὺς πιστοὺς πάντας καταυγάσας, θεοχαρίτωτε Δέσποινα.

Τοῦ Παραλύτου

Ο Ειρμός ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

Ἐν Σιναίῳ τῷ ὅρει κατεῖδε σε, ἐν τῇ βάτῳ Μωϋσῆς, τὴν ἀφλέκτως τὸ πῦρ τῆς Θεότητος, δεξαμένην ἐν γαστρί, Δανιὴλ δέ σε εἶδεν, ὅρος ἀλατόμητον, ῥάβδον βλαστήσασαν, Ἡσαΐας κέκραγε, τὴν ἐκ ρίζης Δαυΐδ.

Ίησοῦ ἐπὶ ξύλου ύψοιμενος, συνανύψωσας ἡμᾶς, και τεθεὶς ἑκουσίως ἐν μνήματι, ἐκ μνημάτων τοὺς νεκρούς, ἔξανέστησας πάντας, ύμνοῦντας τὸ κράτος σου τὸ ἀκατάληπτον, και τὴν δυναστείαν τὴν σὴν τὴν ἀήτητον.

Ωραιότατος τάφου ἀνέτειλας, ώς νυμφίος ἐκ παστοῦ, ωραιότατε Λόγε, και ἔλυσας τὸ τοῦ ἄδου ἀμειδές, και δεσμώτας ἔξῆρας, συμφώνως κραυγάζοντας· Δόξα τῇ δόξῃ σου, δόξα Ἰησοῦ ὁ Θεὸς τῇ Ἐγέρσει σου.

Στεναγμούς τε και δάκρυα φέρουσαι, μετὰ μύρων ἐν σπουδῇ, τὸ πανάγιον μνῆμα κατέλαβον αἱ γυναῖκες, και Χριστοῦ ἐδιδάσκοντο πίστει τὴν ἔνδοξον Ἐγέρσιν, ἦν ἑορτάζομεν, ἐν ἀγαλλιάσει ψυχῆς εὐφραινόμενοι.

Ἡκολούθει ἡ ῥῶσις τοῦ σώματος, τῇ προστάξει σου Χριστέ, και ὠρᾶτο ὁ πρώην Παράλυτος, διερχόμενος σπουδῇ, και τὸν κράββατον φέρων ἐφ' ὃν κατεκλίνετο, ἔτεσι πλείοσιν, ἀνυμνολογῶν τὴν πολλὴν δυναστείαν σου.

Φωτισμὸν ἡμῖν αἴτησαι μέγιστε, Ἀρχιστράτηγε, ἀεὶ τῷ μεγάλῳ φωτὶ παριστάμενος, και εἰρήνευσον ἡμῶν, τὴν ζωὴν ἐπηρείαις, πάντοτε τοῦ ὅφεως, και περιστάσεσι, βίου δονουμένην ἀεὶ ἀξιάγαστε.

Δόξα...

Φῶς και φῶτα ζωὴν τε δοξάζω σε, και ζωὰς πανευσεβῶς, Πάτερ Λόγε, και Πνεῦμα τὸ ἄγιον, τρισυπόστατε μονάς, ἀδιαίρετον κράτος, Θεότης ἀσύγχυτε, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος, βιῶν, σὺν ταῖς ἄνω δυνάμεσι.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον

Φωτοφόρου προῆλθε νηδύος σου, μέγας Ἡλιος Χριστός, και τὸν κόσμον ἐφώτισεν ἄχραντε, ἐπιλάμψεσι φαιδραῖς, και τὸ σκότος ἔξηρε, τὸ τῆς παραβάσεως ὅθεν ύμνοῦμέν σε, πάντων ὡς αἰτίαν καλῶν Θεονύμφευτε.

Καταβασία [ΤΟ ΑΚΟΥΣΤΕ](#)

«Φωτίζου, φωτίζου ἡ νέα Ιερουσαλήμ· ἡ γὰρ δόξα Κυρίου ἐπὶ σὲ ἀνέτειλε. Χόρευε νῦν και ἀγάλλου, Σιών, σὺ δέ, ἀγνή, τέρπου, Θεοτόκε, ἐν τῇ ἐγέρσει τοῦ τόκου σου».

Τό, Ἅγιος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν γ'

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Πάσχα

Ὕχος β'[ΤΟ ΑΚΟΥΣΤΕ](#)

Σαρκὶ ύπνώσας ώς θνητός, ὁ Βασιλεὺς και Κύριος, τριήμερος ἔξανέστης, Ἄδαμ ἐγείρας ἐκ φθορᾶς και καταργήσας θάνατον, Πάσχα τῆς ἀφθαρσίας, τοῦ κόσμου σωτήριον.

Ἐτερον τοῦ Παραλύτου

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε [ΤΟ ΑΚΟΥΣΤΕ](#)

Ἐπέστη ὁ φιλάνθρωπος, και πανοικτίρμων Κύριος, Προβατικὴ κολυμβήθρᾳ, τοῦ θεραπεῦσαι τὰς νόσους, εῦρε δὲ κατακείμενον, ἄνθρωπον πλείστοις ἔτεσι, και πρός αὐτὸν ἐβόησεν· Ἄρον τὸν κράββατον, ἵθι, πρὸς τὰς ὄδοις τὰς εὐθείας.

Εἰς τὸν Αἴνους

Ἴστῶμεν Στίχους δ', και ψάλλομεν Στιχηρὰ Άναστάσιμα.

Ὕχος γ'

Δεῦτε πάντα τὰ ἔθνη, γνῶτε τοῦ φρικτοῦ μυστηρίου τὴν δύναμιν· Χριστὸς γὰρ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ὁ ἐν ἀρχῇ Λόγος, ἐσταυρώθη δι' ἡμᾶς, και ἐκῶν ἐτάφη, και ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, τοῦ σῶσαι τὰ σύμπαντα· Αὐτὸν προσκυνήσωμεν.

Διηγήσαντο πάντα τὰ θαυμάσια, οἱ φύλακές σου Κύριε· ἀλλὰ τὸ συνέδριον τῆς ματαιότητος, πληρῶσαν δώρων τὴν δεξιὰν αὐτῶν, κρύπτειν ἐνόμιζον τὴν ἀνάστασίν σου, ἦν ὁ κόσμος δοξάζει. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Χαρᾶς τὰ πάντα πεπλήρωται, τῆς Ἀναστάσεως τὴν πεῖραν εἰληφότα. Μαρία γὰρ ἡ Μαγδαληνή, ἐπὶ τὸ μνῆμα ἥλθεν, εῦρεν Ἀγγελὸν ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, τοῖς ἴματίοις ἐξαστράπτοντα καὶ λέγοντα· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν, οὐκ ἔστιν ὁδε, ἀλλ' ἐγήγερται, καθὼς εἶπε, προάγων ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ.

Ἐν τῷ φωτί σου Δέσποτα, ὁψόμεθα φῶς φιλάνθρωπε· ἀνέστης γὰρ ἐκ τῶν νεκρῶν, σωτηρίαν τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων δωρούμενος, ἵνα σε πᾶσα κτίσις δοξολογῆ, τὸν μόνον ἀναμάρτητον. Ἐλέησον ἡμᾶς.

“Υμνον ἔωθινόν, αἱ Μυροφόροι Γυναῖκες, τὰ δάκρυα προσέφερον Κύριε· εὐώδίας γὰρ ἀρώματα κατέχουσαι, τὸ μνῆμά σου κατέλαβον, τὸ ἄχραντόν σου Σῶμα, μυρίσαι σπουδάζουσαι. Ἀγγελος καθήμενος ἐπὶ τὸν λίθον, αὐταῖς εὐηγγελίσατο, Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; τὸν θάνατον γὰρ πατήσας, ἀνέστη ὡς Θεός, παρέχων πᾶσι τὸ μέγα ἔλεος.

Ἐξαστράπτων Ἀγγελος, ἐπὶ τὸ μνῆμά σου τὸ ζωοποιόν, ταῖς Μυροφόροις ἔλεγεν· Ἐκένωσε τοὺς τάφους ὁ Λυτρωτής, ἐσκύλευσε τὸν Ἀδην, καὶ ἀνέστη τριήμερος, ὡς μόνος Θεὸς καὶ παντοδύναμος.

Εἰς τὸ μνῆμά σε ἐπεζήτησεν, ἔλθοῦσα τῇ μιᾷ τῶν Σαββάτων, Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ· μή, εύροῦσα δὲ ὠλοφύρετο, κλαυθμῷ βιοῦσα· οἵμοι Σωτήρ μου, πῶς ἐκλάπης πάντων Βασιλεῦ; Ζεῦγος δὲ ζωηφόρων Ἀγγέλων, ἔνδοθεν τοῦ μνημείου ἐβόα· Τί κλαίεις ὡς Γόναι; Κλαίω φησίν, ὅτι ἦραν τὸν Κύριόν μου τοῦ τάφου, καὶ οὐκ οἶδα ποῦ ἔθηκαν αὐτόν. Αὐτὴ δὲ στραφεῖσα ὀπίσω, ὡς κατεῖδε σε, εὐθέως ἐβόα· ὁ Κύριός μου, καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Ἐβραῖοι συνέκλεισαν, ἐν τῷ τάφῳ τὴν ζωήν, Ληστὴς δὲ ἀνέφεν ἐν τῇ γλώσσῃ τὴν τρυφήν, κραυγάζων καὶ λέγων· ὁ μετ' ἐμοῦ δι' ἐμὲ σταυρωθείς, συνεκρέματό μοι ἐπὶ τοῦ ξύλου, καὶ ἐφαίνετό μοι ἐπὶ τοῦ θρόνου, τῷ Πατρὶ συγκαθήμενος· αὐτὸς γάρ ἔστι Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα... Ἡχος πλ. δ

Κύριε, τὸν Παράλυτον οὐχ ἡ κολυμβήθρα ἐθεράπευσεν, ἀλλ' ὁ σὸς λόγος ἀνεκαίνισε, καὶ οὐδὲ ἡ πολυχρόνιος αὐτῷ ἐνεπόδισε νόσος, ὅτι τῆς φωνῆς σου ὀξυτέρα ἡ ἐνέργεια ἐδείχθη, καὶ τὸ δυσβάστακτον βάρος ἀπέρριψε, καὶ τὸ φορτίον τῆς κλίνης ἐβάστασεν, εἰς μαρτύριον τοῦ πλήθους τῶν οἰκτιρμῶν σου, δόξα σοι.

Kai vñn ... Θεοτοκίον TO AKOYTE

Ὑπερευλογημένη ὑπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε· διὰ γὰρ τοῦ ἐκ σαρκωθέντος, ὁ Ἀδης ἡχμαλώτισται, ὁ Ἄδαμ ἀνακέκληται, ἡ κατάρα νενέκρωται, ἡ Εὔα ἡλευθέρωται, ὁ θάνατος τεθανάτωται, καὶ ἡμεῖς ἔζωοποιήθημεν· διὸ ἀνυμνοῦντες βιοῦμεν· Εὐλογητὸς Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ οὗτως εὐδοκήσας, δόξα σοι.

Δοξολογία μεγάλη καὶ Ἀπόλυτης

Εἰς τὴν α' Ὡραν τὸ Ἔωθινόν.
Ἡχος γ'

Τῆς Μαγδαληνῆς Μαρίας, τὴν τοῦ Σωτῆρος εὐαγγελιζομένης, ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν, καὶ ἐμφάνειαν, διαπιστοῦντες οἱ Μαθηταί, ὧνειδίζοντο τὸ τῆς καρδίας σκληρόν· ἀλλὰ τοῖς σημείοις καθοπλισθέντες καὶ θαύμασι, πρὸς τὸ κήρυγμα ἀπεστέλλοντο· καὶ σὺ μὲν Κύριε, πρὸς τὸν ἀρχίφωτον ἀνελήφθης Πατέρα, οἱ δὲ ἐκήρυττον πανταχοῦ τὸν λόγον, τοῖς θαύμασι πιστούμενοι. Διὸ οἱ φωτισθέντες δι' αὐτῶν, δοξάζομέν σου τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν, φιλάνθρωπε Κύριε.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ Ἡχου
Ἡχος γ'

Ἀθετήσαντα Χριστὲ τὴν ἐντολήν σου, τὸν προπάτορα Ἄδαμ, τοῦ Παραδείσου ἐξώρισας, τὸν δὲ Ληστὴν Οἰκτίρμον, ὁμολογήσαντά σε ἐν Σταυρῷ, ἐν αὐτῷ εἰσώκισας κράζοντα· Μνήσθητί μου Σωτήρ, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, συνεξανέστησας ἡμᾶς ἐκ τῶν παθῶν, τῇ Ἀναστάσει σου Κύριε, τοῦ δὲ θανάτου πᾶσαν, τὴν δυναστείαν ὥλεσας Χριστέ· διὰ τοῦτο πίστει κραυγάζομεν· Μνήσθητι καὶ ἡμῶν, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Τῇ τριημέρῳ σου ταφῇ, τοὺς ἐν τῷ Ἀδῃ νεκρωθέντας ὡς Θεός, ζωοποιήσας συνήγειρας, καὶ ἀφθαρσίαν πᾶσιν, ὡς ἀγαθὸς ἐπίγασας ἡμῖν, τοῖς ἐν πίστει κράζουσι πάντοτε· Μνήσθητι καὶ ἡμῶν, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Παραλύτου, Ὡδὴ σ'. Ἀπόστολος, καὶ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας.

Κοινωνικὸν

Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν, Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν τοῖς ὑψίστοις. Άλληλούϊα.